

Arrest

nr. 249 036 van 15 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2021 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een sjiïet van Arabisch origine te zijn. U bent afkomstig uit Najaf (Zuid-Irak). In juli 2014 begon u een relatie met Z. X. U kende haar al langer - ze woonde met haar familie naast uw ouderlijk huis - maar pas toen u haar medio 2014 op een dag op de markt tegenkwam, slaagde u erin haar uw telefoonnummer te geven. Jullie begonnen contact met elkaar te hebben en begonnen een relatie. Een tweetal maand later sprak u haar moeder aan op de markt en liet u weten dat u om de hand van Z. wilde vragen. Via de moeder vernam u dat Z. in feite reeds beloofd was aan haar neef maar zelf wilde zij haar dochter niet aan die persoon uithuwelijken. Haar moeder kende uw familie en kon zich wel vinden in een huwelijk tussen u en Z.. Haar moeder gaf u de raad toch een aanzoek te doen in de hoop dat haar vader hier uiteindelijk zou mee instemmen.

In de daaropvolgende periode bleef u telefonisch contact hebben met Z.. Tevens konden u en Z., met medeweten van haar moeder, elkaar af en toe eens ontmoeten op de markt wanneer zij samen boodschappen gingen doen met haar moeder. Begin 2015 ging u een eerste keer om Z. haar hand vragen. Dit aanzoek werd echter afgewezen en u kreeg te horen dat Z. niet met een vreemde mocht huwen. De maanden hierop bleven jullie telefonisch contact onderhouden. Rond april of mei 2015 deed u een tweede huwelijksaanzoek. U kreeg duidelijk te horen dat Z. reeds definitief - via een beslissing van de stam - aan haar neef beloofd was en u niet meer hoefde terug te keren. U probeerde nadien afstand te nemen van Z.. Begin juni 2015 werd u echter opnieuw door Z. gecontacteerd met de vraag bij haar thuis langs te gaan. Toen u daar aankwam gaf Z. u te kennen dat ze met u wou vertrekken en dat ze haar koffer al had gepakt. U contacteerde uw neef die een woning heeft in Hay al Rahme, Najaf, en betrok met Z. diezelfde dag deze woning. Twee dagen na jullie aankomst regelde u een 'sheikh' en huwden jullie religieus. U wilde samen met Z. naar het buitenland vluchten maar zij weigerde te vertrekken. Eind juni 2015, u was toen op uw werk, werd u opgebeld door een vriend met de melding dat de politie, samen met een man en vrouw, uw woning in Al Rahme waren binnengevallen en Z. hadden meegenomen. U concludeerde dat Z.'s familie jullie op het spoor was gekomen en haar was komen terughalen. U wist dat de gevolgen voor u ernstig zouden zijn en dat uw familie u niet zou kunnen beschermen. U besloot onmiddellijk te vertrekken.

U reisde met de wagen van Najaf naar Bagdad. De dag nadien kon u, verstoep in een vrachtwagen, verder reizen naar Erbil, Noord-Irak. Na drie dagen verliet u illegaal het land en reisde u naar Turkije. Na een tijdje reisde u via Griekenland, de Balkan-route, Duitsland en Zweden tot in Noorwegen waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U reisde vervolgens verder via Zweden en Denemarken naar Duitsland, waar u eveneens een verzoek indiende. In het kader van de Dublin-procedure werd u naar Noorwegen teruggedleid. Nadat u vernam dat uw verzoek er werd afgewezen, reisde u via Italië en Oostenrijk verder naar Duitsland alwaar u een tweede verzoek indiende. Opnieuw werd uw verzoek er afgewezen in het kader van de Dublin-procedure en u vervolgde uw weg naar Frankrijk. Ook daar verzocht u om internationale bescherming maar gezien uw eerder verzoek in Noorwegen werd ook dit verzoek afgewezen. U reisde uiteindelijk verder naar België waar u op 22 mei 2019 een **verzoek om internationale bescherming** indiende.

Na uw vertrek uit Irak vernam u via uw broer dat de familie van Z. rond 15 juli 2015 bij uw familie thuis was langs geweest. Uw familie werd bedreigd, de woning werd beschoten en op de muur van de woning werd geschreven dat u 'stammelijk' werd gezocht. Op 20 juli 2015 verliet uw familie N. en vluchtte naar Al-Hilla. In september 2015 vernam u via uw broer dat de familie van Z. de dag dat ze haar waren komen terughalen in Al-Rahme een klacht tegen u had ingediend. In concreto werd u beschuldigd van 'ontvoering'. Uw broer lichtte u voorts in dat de rechtbank u op 5 juli 2015 bij verstek had veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar. Eind 2015-begin 2016 zou Z. u nog twee keer telefonisch hebben gecontacteerd. Sindsdien zou u niets meer van haar vernomen hebben. Haar Facebook-profiel zou niet meer actief zijn en u heeft geen idee wat er met haar is gebeurd. De ene keer hoort u dat ze gehuwd is met haar neef, de andere keer hoort u dat ze is vermoord. In mei/juni 2016 had u een laatste keer contact met uw vader. Hij schold u uit en bedreigde u omwille van wat u had gedaan. In maart 2017 zouden uw familie en stam besloten hebben u te verstoten, dit omwille van hun eigen veiligheid. Er werd een document opgesteld dat werd overhandigd aan de sheikh van Z.'s stam. In oktober 2017 keerde uw familie terug naar de ouderlijke woning in Najaf. U haalde nog aan dat u door de broers van Z. - zij zijn lid van het Medhi-leger - wordt bedreigd. Tevens zouden uw facebookprofielen gehackt zijn.

U vreest ingeval van een terugkeer naar Irak repressailles vanwege Z.'s familie alsook te zullen worden gearresteerd en opgesloten in het kader van uw veroordeling.

Ter staving van uw asiolverzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van een arrestatiebevel op uw naam, d.d. 25/1/2015, een kopie van het vonnis aangaande uw veroordeling, d.d. 5/7/2015, een kopie van de verstotingsbrief opgesteld door uw vader, d.d. 9/3/2017, een print van een foto van een stuk muur met kogelinslagen, een print van een foto van een muur met opschrift, 3 prints van foto's van u met een meisje, een kopie van een huurcontract van een woning.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Rekening houdende met alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde een vrees te hebben voor de familie van uw geliefde, Z.. Uw familie heeft u verstoten en u kan aldus niet rekenen op de bescherming van uw familie en stam. Tevens vreest u ingeval van een terugkeer naar Irak te worden gearresteerd en opgesloten daar u bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar.

Dient echter te worden opgemerkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde asielaanvraag en vluchtmotieven en dit gezien uw ongerijmde en incoherente verklaringen.

Zo moet er allereerst worden opgemerkt dat uw verklaringen bij de Belgische asielinstanties op verschillende essentiële punten afwijken van de verklaringen die u aflegde voor de Noorse asielinstanties. U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u medio 2014 een relatie begon met Z.. Ze woonde al langere tijd naast uw ouderlijke woning, maar die dag in 2014 hadden jullie voor de eerste keer contact en kon u haar uw telefoonnummer geven. Die ontmoeting vond plaats op de markt waar zij met haar moeder aan het winkelen was. Echter, in het kader van uw verzoek voor de Noorse asielinstanties beweerde u dat de eerste ontmoeting met Z. plaatsvond toen u haar zag wanneer ze van/naar school ging. U gaf haar uw telefoonnummer en zo ontstond jullie contact en relatie (zie verklaringen Noors asioldossier, toegevoegd aan administratief dossier). Voor het CGVS verklaarde u daarentegen uitdrukkelijk dat Z. enkel de basisschool afmaakte (zie CGVS p. 7), wat impliceert dat zij toch sedert haar 12 jaar niet langer onderwijs zou hebben gevolgd. Opmerkelijk is voorts de vaststelling dat u niet eens op éénduidige manier weet aan te geven of Z. op het moment van jullie ontmoeting en daaropvolgende relatie reeds meerderjarig was. Immers, voor de Noorse asielinstanties verklaarde u dat Z. bijna 18 jaar was (zie verklaringen Noors asioldossier), terwijl u voor het CGVS stelde dat ze 22 à 23 jaar was toen u haar leerde kennen (zie CGVS p. 6 en 9). Waar u verder bij de Noorse asielinstanties aanhaalde dat jullie elkaar meermaals - zo'n 5 à 6 keer - in het geheim konden ontmoeten, dit meestal op de laatste schooldag van de week of als ze een vrije dag had, en dat jullie dan samen naar het park of een plaats die 'liefdesstad' heet gingen (zie verklaringen Noors asioldossier), beweerde u bij het CGVS uitdrukkelijk dat jullie nooit samen konden afspreken. U zag haar enkel af en toe op de markt als ze daar naartoe ging met haar moeder (zie CGVS p. 8). Eens zo opmerkelijk is voorts dat u ook niet eens in staat blijkt op een éénsluitende manier aan te geven hoeveel keer u om Z. haar hand vroeg. Overeenkomstig uw verklaringen voor de Noorse asielinstanties ging u drie keer om haar hand vragen. Deze drie aanvragen zouden hebben plaatsgevonden over een tijdsperiode van drie maanden (zie verklaringen Noors asioldossier), terwijl u voor het CGVS dan weer beweerde 'slechts' twee keer om Z. haar hand te hebben gevraagd. Deze twee aanvragen situeerde u binnen een periode van vier à vijf maanden, i.c. januari 2015 en april/mei 2015 (zie CGVS p. 7, 8 en 21). Ook over het vervolg van gebeurtenissen na het afwijzen van de aanvragen bent u geenszins éénduidig. U zou in juni 2015 met Z. in Hay Al-Rahme zijn gaan wonen. Daar zouden jullie religieus gehuwd zijn. Echter, waar u bij de Noorse asielinstanties verklaarde dat jullie zich naar het kantoor van de sheikh begaven - een vriend van u bracht jullie met zijn wagen (zie verklaringen Noors asioldossier) - luidde het op het CGVS dan weer dat u een sheikh ging halen in het stadscentrum waarna deze het religieuze huwelijk bij jullie thuis voltrok (zie CGVS p. 5 en 21). Zoals hierboven reeds aangehaald strookten ook uw verklaringen aangaande Z.'s leeftijd op het moment van het huwelijk niet (zie supra). Ook aangaande de naam van de sheikh die het huwelijk zou voltrokken hebben, strookten uw verklaringen niet. In Noorwegen beweerde u dat deze persoon s. A. F. R. heette (zie verklaringen Noorse asielinstanties), terwijl diens naam, volgens uw verklaringen voor het CGVS, A. A. was (zie CGVS p. 5). Opmerkelijk is bovendien dat u in Noorwegen beweerde dat u Z. financieel steunde terwijl u voor het CGVS meermaals liet opschrijven dat u uit een arme familie komt, u moest zelfs omwille van de levensomstandigheden na het eerste middelbaar stoppen met school om te gaan werken (zie CGVS p. 4, 8 en 21).

Dat u aangaande uw geliefde, het ontstaan en verloop van jullie relatie dermate afwijkende verklaringen aflegde, is geenszins aannemelijk indien uw relaas de waarheid zou bevatten. Hieruit volgt dat ook aan de gebeurtenissen die zich vervolgens zouden hebben afgespeeld maar weinig geloof kan worden gehecht. Dat u bovendien over deze verdere gebeurtenissen evenmin in staat bleek éénsluidende verklaringen af te leggen, bevestigt dit eens te meer.

Zo beweerde u in Noorwegen dat u, nadat de politie Z. uit de woning in Al Rahme had weggehaald, naar Bagdad vertrok. Daar zou u een maand verbleven hebben (zie verklaringen Noors asiëldossiers). Voor het CGVS verklaarde u echter dat u slechts één dag in Bagdad verbleef alvorens verder te reizen (CGVS p. 4 en 19). Nog volgens uw verklaringen in Noorwegen had u tijdens uw verblijf in Bagdad de hele tijd contact met uw broer. Via hem vernam u dan ook reeds vóór uw vertrek uit Irak dat er een vonnis tegen u was uitgesproken (zie verklaringen Noors asiëldossiers). Ten aanzien van het CGVS beweerde u dan weer uitdrukkelijk dat u pas in september 2015, zijnde een aantal maanden ná uw vertrek uit Irak, via uw broer werd ingelicht dat u bij verstek was veroordeeld (zie CGVS p. 16). Ten aanzien van de Noorse asiëlinstanties merkte u verder op dat u, toen u in Bagdad de hele tijd in contact stond met uw broer, te weten kwam dat Z.'s familie bij uw familie thuis was langsgeweest en voor problemen had gezorgd. U haalde nog aan dat ook de politie meermaals was langsgeweest bij u thuis (zie verklaringen Noors asiëldossier). Echter, voor het CGVS beweerde u daarentegen dat de familie van Z. pas rond 15 juli 2015 langskwam bij uw familie, zijnde ná uw vertrek uit Irak (zie CGVS p. 13). De herhaaldelijke bezoeken van de politie aan uw ouderlijk huis haalde u op geen enkel moment voor het CGVS aan. Opmerkelijk is voorts dat u in Noorwegen dan weer met geen woord repte over het feit dat uw familie uit veiligheidsoverwegingen in juli 2015 de ouderlijke woning verliet en gedurende ruim 2 jaar in Al-Hilla ging wonen, zoals u voor het CGVS aanhaalde (zie CGVS p. 13). Tot slot blijkt u ook aangaande Z. zelf en haar familie niet in staat duidelijkheid te verschaffen. Zo zou u via uw broer vernomen hebben dat de familie van Z. binnen Najaf verhuisde (zie CGVS p. 13). Wat er met Z. zelf gebeurd is weet u niet. De ene keer hoort u dat ze gehuwd is met haar neef en de andere keer hoort u dat ze vermoord werd (zie CGVS p. 3). Nochtans verklaarde u in Noorwegen uitdrukkelijk dat het laatste wat u vernam is dat Z. nog steeds bij haar familie is, dat ze gedwongen werd haar neef als echtgenoot te aanvaarden én dat de familie uit de streek verhuisd is. Daar waar u hier stelde dat u via uw broer vernam naar waar ze precies verhuisden, i.c. Al-Meshaib in Najaf (zie CGVS p. 13), stelde u dan weer in Noorwegen dat uw broer geen idee heeft waarheen Z. met haar familie verhuisde.

Naast het geheel van bovenstaande opmerkelijke tegenstrijdigheden blijken ook uw opeenvolgende verklaringen voor de Belgische asiëlinstanties niet met elkaar in overeenstemming te zijn. Zo verklaarde u ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u tweemaal om Z. haar hand vroeg, i.c. in januari 2015 en in maart 2015 (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Bij het CGVS situeerde u het tweede aanzoek echter in april-mei 2015 (zie CGVS p. 7, 8 en 21). Opmerkelijk is dat u bij de DVZ laat optekenen dat Z. a u in mei 2015 vroeg om nogmaals een aanzoek tot haar familie te richten (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Hierover repte u met geen woord bij het CGVS. Nog volgens de DVZ werd uw familie bedreigd waarna ze verhuisden naar Al-Hilla. Na twee à drie maanden zou uw familie de hulp van de sheikh hebben ingeroepen en afstand van u genomen hebben waarna ze konden terugkeren naar huis (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Voor het CGVS stelde u dan weer dat uw familie reeds midden juli 2015 omwille van de familie van Z. de woning verliet en naar Al-Hilla trok. Pas op 9 maart 2017, zijnde één jaar en acht maanden na hun verhuis, zou uw familie u middels een schrijven hebben verstiten en pas in oktober 2017, ruim twee jaar na hun verhuis, zouden ze naar de ouderlijke woning in Najaf zijn teruggekeerd (zie CGVS p. 13).

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande mag het duidelijk zijn dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw relaas. Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen eveneens werd geoordeeld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw relaas (zie info in administratief dossier). De documenten die u voorlegde kunnen ook geenszins een ander licht werpen op bovenstaande.

Dient immers allereerst worden opgemerkt dat documenten slechts enige bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat in casu geenszins het geval is. Bovendien betreffen alle door u voorgelegde stukken louter kopieën waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, sowieso geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bijkomend kan nog volgende worden opgemerkt.

Zowel in het arrestatiebevel alsook in het vonnis, die beiden dateren van 2015, staat aangegeven dat u wordt beschuldigd/veroordeeld omwille van een inbreuk op artikel 426 van de Iraakse strafwet.

Echter, uit de beschikbare informatie blijkt dat dit artikel reeds in 2003 geschrapt werd uit de Iraakse strafwet door de tijdelijke overgangsregering onder leiding van de Amerikanen (Coalition Provisional Authority - CPA) (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u aldus in 2015 op grond van dit artikel zou zijn beschuldigd en ook effectief zijn veroordeeld, houdt geen steek. Kan hier bovendien nog worden aan toegevoegd dat het ook wel opmerkelijk is dat het arrestatiebevel reeds op 25/1/2015 zou zijn uitgevaardigd. Uit de feiten zoals door u uiteengezet, blijkt immers dat u toen helemaal nog geen problemen kende met de familie van Z. én bovendien zou haar familie pas 30 juni 2015 (zie CGVS p. 15) een klacht tegen u hebben ingediend. Deze vaststellingen, in combinatie met het feit dat u enkel een kopie kon voorleggen én het algemeen geweten is dat alle Iraakse documenten makkelijk tegen vervalsing kunnen verkregen worden, maakt dat aan het arrestatiebevel en het vonnis dan ook geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Dat u bovendien probleemloos vanuit Najaf langs verschillende controleposten tot in Bagdad zou hebben kunnen reizen, wijst er voorts nog maar eens op dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas. Immers, indien het effectief zo zou zijn dat reeds op 25 januari 2015 een arrestatiebevel op uw naam zou zijn uitgevaardigd, kan logischerwijs verondersteld worden dat u vooreerst niet het risico zou hebben genomen om langs verschillende controleposten te reizen en/of wel bij één van deze controleposten tegen de lamp zou zijn gelopen.

De verstotingsbrief werd evenmin voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas en betreft bovendien weerom louter een kopie waaraan, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Het mag bovendien ten zeerste verbazen dat u dit toch belangrijk document niet eerder voorlegde. Dit document zou immers zijn opgesteld op 9 maart 2017. Tijdens uw gehoor voor het CGVS haalde u aan dat dit document pas drie dagen voor het gehoor ontving en u stuurde dit document één dag voor uw gehoor door naar het CGVS (zie info in groene map). U zou dit voordien niet aan uw broer hebben gevraagd daar u niet wist dat dit een belangrijk stuk was. Pas nadat u via een vriend vernam dat u dit ook beter kon voorleggen zou u uw broer gecontacteerd hebben waarna deze u een foto van de brief bezorgde (zie CGVS p. 16 en 17). Dit is niet aannemelijk. Immers, reeds op de DVZ werd u uitdrukkelijk gewezen op het belang van het voorleggen van stavingstukken. Bovendien doorliep u voorheen reeds een asielprocedure in Noorwegen waar u eveneens werd gevraagd naar documenten ter staving van uw relaas. Dat u aldus slechts een aantal dagen voor uw gehoor op het CGVS, d.d. 29 juli 2020, en dit na een gesprek met een vriend, tot het inzicht zou gekomen zijn dat u best van de verstoting ook een bewijs kon voorleggen, houdt geen steek. Ook de manier waarop uw broer aan deze foto zou geraakt zijn, doet de nodige vragen rijzen. Hij zou twee dagen voor uw gehoor - wat ook al opmerkelijk is aangezien u voordien stelde dat u het document al drie dagen voor uw gehoor ontving (zie supra) - bij de sheikh van de stam, die in het bezit is van de originele verstotingsbrief, zijn langsgegaan met de vraag om een foto van het document te mogen hebben. Als uitleg zou hij hebben aangegeven dat hij dit nodig had om eventueel toekomstige problemen met de stam Al-Sheblawi te vermijden (zie CGVS p. 17 en 18). Dit houdt geenszins steek. Los van het feit dat uw verklaringen aangaande de verhuis van uw familie naar Al-Hilla en hun uiteindelijke terugkeer naar Najaf op zich al niet geloofwaardig waren, gelet op ongerijmde verklaringen in Noorwegen, het CGVS en bij de DVZ (zie supra), is het ook wel heel opmerkelijk dat uw familie, die in oktober 2017 naar Najaf zou zijn teruggekeerd, dan niet direct een kopie van deze brief zou hebben opgevraagd bij de sheikh om zo het bewijs te hebben dat ze afstand van u namen ingeval van contact met iemand van de Al-Sheblawi-stam. U hierop gewezen stelde u dat uw broer loog en aan de sheikh liet weten dat er een nieuwe familie van Al-Sheblawi-stam in de regio was komen wonen (zie CGVS p. 18). Er kan nochtans verwacht worden dat de sheikh van de stam wel op de hoogte zou zijn van wie wel of niet in de regio komt wonen, minstens dit kan nagaan of zou willen verifiëren gelet op de problemen die er tussen uw familie/stam en de Al-Sheblawi's in het verleden zouden geweest zijn. Dat uw broer dus zomaar, mits een leugen, aan dit bewijsstuk zou zijn geraakt is niet ernstig. Bovendien kan ook hier nogmaals worden benadrukt dat alle documenten in Irak makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden.

Het huurcontract voor een woning in Al-Hilla voegt ook niets wezenlijks toe. Los van het feit dat opnieuw moet worden vastgesteld dat het louter een kopie betreft die bovendien werd voorgelegd in het kader van een ongeloofwaardig relaas, kan uit dit document hoogstens worden afgeleid dat uw vader op 13 februari 2016 een huurcontract ondertekende, niets meer en niets minder. Dat uw familie er effectief ging wonen, blijkt niet uit dit document. Evenmin kan uit dit document worden afgeleid wanneer, waarom en hoelang uw familie eventueel in Al Hilla zou hebben gewoond. Dit document kan aldus ook niet worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw relaas en kan dan ook geenszins leiden tot het besluit dat u nood heeft aan internationale bescherming.

De prints van de foto's die u neerlegde doen evenmin afbreuk aan voorgaande. Een foto kan hoogstens aantonen wat op het beeld te zien is. Bovendien kunnen de afbeeldingen makkelijk gemanipuleerd zijn. Uit de foto van de muur met kogelinslagen en de foto van de muur met opschrift kan op geen enkele manier worden afgeleid wiens huis/welk gebouw staat afgebeeld, onder welke omstandigheden en waarom dit gebouw werd beschoten/ beklad noch wanneer dit zou zijn gebeurd. Dat het hier aldus foto's van uw ouderlijke woning betreft die zou zijn aangevallen door de familie van Z., is niet aangetoond. Hetzelfde kan worden opgemerkt aangaande de foto's waarop u met - naar u beweert - Z. staat afgebeeld. Op geen enkele manier kan uit de foto's worden afgeleid wie naast u te zien is, waar en wanneer deze foto's werden genomen. Dat u hier te zien bent met Z. in jullie woning in Al-Rahme waar jullie samen in het geniep naartoe vluchtten, blijkt geenszins uit deze foto's. U verklaarde immers zelf in Irak foto's te hebben van meisjes met wie u 'genoten' heeft tijdens uw verschillende reizen naar Iran (zie CGVS p. 18).

De kopieën van uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs die u tot slot voorlegde, vermogen evenmin voorgaande om te vormen. Deze stukken kunnen hoogstens uw persoonsgegevens aantonen, doch deze staan in voorgaande vooralsnog niet ter discussie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn.

Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

*Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De Popular Mobilisation Forces (PMF) rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belette evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegde op het Iraakse grondgebied.*

De Iraakse autoriteiten hebben de controle over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de PMF zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving.

In Zuid-Irak is ISIS hoofdzakelijk in de provincie Babil actief. Niettegenstaande Babil in 2018 gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIS er in de loop van dat jaar meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in de stad Jurf al-Sakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend strijders van de PMF, leden van de ISF en overheidsmedewerkers gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt. In de periode 2019 - begin 2020 werd slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten in Zuid-Irak toegeschreven aan ISIS. In de provincie Babil vonden er rondom Jurf al-Sakhr nu en dan aanslagen met Improvised Explosion Devices (IED's) plaats op leden van de PMF. Jurf al-Sakhr was de enige stad met een soenitische meerderheid in de regio en staat sinds 2014 onder controle van de PMF. Door haar ligging is ze van groot strategisch belang en tot op heden krijgen de oorspronkelijke inwoners geen toelating om terug te keren. In de stad Musayyab in dezelfde provincie raakten in augustus 2019 tientallen personen gewond bij een aanslag met een IED. In september 2019 eiste ISIS een aanslag op in Kerbala, daarbij vielen twaalf doden.

Het geweld in Zuid-Irak is eerder tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter-of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan geven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Verder gebruiken conservatieve islamitische groepen, met name in de provincie Basra, geweld tegen zaken of personen die door hen als haram (verboden) worden beschouwd.

Sinds 2015 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood.

Net zoals in Bagdad vinden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige antiregeringsprotesten plaats waarop de verschillende Zuid-Iraakse veiligheidsactoren met buitensporig geweld reageren. Hierbij worden ernstige mensenrechtenschendingen begaan. Talrijke demonstranten worden mishandeld, gearresteerd, verwond of gedood. De aan Iran gelinkte sjiiitische milities van de PMF worden door bepaalde bronnen beschouwd als de hoofdverantwoordelijken voor het disproportioneel gebruik van geweld tegen de betogers, maar ook de Iraakse autoriteiten maken zich hieraan schuldig. Vooral in de stad Nassiriya, gelegen in de provincie Thi Qar, vinden tal van incidenten plaats en werd er buitensporig geweld gebruikt tegen demonstranten. Demonstranten zelf viseerden er partijgebouwen van de aan Iran gelieerde sjiiitische milities en infrastructuur van de olie-industrie. De plaatselijke stammencultuur speelt een belangrijke rol bij de aanhoudende betogingen in Zuid-Irak. Bepaalde stammen kozen partij voor de betogers en nemen het voortouw tijdens de demonstraties. Plaatselijke stammenleiders kondigen bloedwraak af tegen leden van de veiligheidsdiensten en de PMF die geweld plegen tegen demonstranten. Het aantal slachtoffers, doden en gewonden, dat kan gelinkt worden aan de betogingen in Zuid-Irak varieert sterk van provincie tot provincie. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens Iraq Body Count (IBC) ligt het aantal burgerdoden in Irak in 2019 het laagst sinds het begin van hun tellingen in 2003. Het aantal burgerslachtoffers lag de voorbije jaren in Zuid-Irak relatief gezien lager dan in de rest van Irak. Dit geldt ook voor 2019. Het aantal burgerslachtoffers dat viel bij incidenten die niet gelieerd kunnen worden aan betogingen bleef beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Najaf in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Najaf een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Najaf in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Najaf een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Najaf. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker vult het feitenrelaas aan als volgt:

- “- Hij leerde Z. leren kennen toen zij naar school ging;*
- Hij ontmoette Z. op de markt maar af en toe wanneer zij van school terugkeerde;*
- Hij heeft twee keren aan de vader van Z. haar hand gevraagd, hij wilde dit een derde keer doen maar heeft uiteindelijk dit niet gedaan;*
- Hij kreeg nooit bezoeken van de politie bij zijn ouderlijk huis maar in zijn huis Al-Rahme”.*

In het enig middel wordt de schending aangevoerd van

- “- artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève*
- artikels 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980*
- de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980*
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)*
- beoordelingsfout”.*

Inzake het vluchtelingenrelaas stelt verzoeker:

“2.1.1. De tegenstrijdigheden met zijn verklaringen bij de Noorse autoriteiten

Het C.G.V.S. bestrijdt de aannemelijkheid van de verklaringen van de eiser, voornamelijk op grond dat zijn verklaringen niet vergelijkbaar met deze afgelegd bij de Noorse autoriteiten in het kader van het VIB dat in dit land ingediend werd.

De eiser stelt vast dat het onderhoud bij de Noorse autoriteiten fouten inhoudt. De eiser legt uit dat hij bij Noorse asielinstanties bijgestaan werd door een tolk Arabisch maar dat verschillende taalmisbegrippen plaatsvonden.

De eiser bevestigt voornamelijk zijn verklaringen bij het CG VS, met de volgende opmerkingen:

- Betreffende Z., heelt hij haar leren kennen terwijl zij nog naar school ging. In tegenstelling met wat in de bestreden beslissing werd aangewezen, heeft hij nooit verklaard dat zij enkel basisschool had gedaan.*
- De eiser ontmoette Z. bij de markt. Het gebeurde niettemin ook dat hij haar zat toen zij van school terugkeerde;*
- De eiser heeft twee keer de hand van Z. gevraagd, hij wilde dit een derde keer doen maar na overleg met Z., bleek dit niet aangewezen te zijn. Zijn verklaringen zijn bijgevolg niet tegenstrijdig met elkaar.*
- De eiser herinnert zich niet meer op welk precies moment hij voor de twee keren zich bij de vader Z. voorstelde. Hij verklaarde bij het CGVS dat dit in april of mei 2015 plaatsvond. Dit was duidelijk een inschatting. Die gebeurtenis vond plaats vijf jaren geleden en het is onmogelijk voor de eiser om meer precies te zijn. Bij de Noorse autoriteiten, sprak hij van maart 2015, wat niet zo een groot verschil maakt.*
- De eiser herinnert zich niet meer de nam van de Sheikh die zijn huwelijk vierde. Hij durfde bij het CG VS niet toegeven dat hij dit niet meer weet en gaf een naam, zonder te weten of dit correct is.*
- De eiser komt inderdaad uit een arme familie en had niet zo veel inkomsten. Dit betekent niet dat hij Z. niet kon onderhouden. In Al-Rahme, kon hij een kleine job vinden om voor de inkomsten van hun gezin te kunnen bijdragen.*
- De eiser bevestigt dat hij enkel een paar dagen in Bagdad verbleef. Het is enkel toen in Erbil was dat hij in contact met zijn broer was.*
- De eiser heeft niet gesproken over bezoeken van politie, terwijl hij heeft dit uitgelegd bij de Noorse autoriteiten. De eiser werd voornamelijk schriftelijk gecontacteerd door de politie, via convocatiebrief. Hij kreeg enkel één bezoek, toen in Al-Rahme verbleef.*

2.1.2. De tegenstrijdigheden met zijn verklaringen bij de DVZ

Verwerende partij verwijst naar tegenstrijdige verklaringen tussen het onderhoud bij het CGVS en bij de DVZ.

De eiser zou tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de verschillende huwelijksverzoeken.

De eiser herhaalt dat hij niet meer precies weet wanneer hij voor de tweede keer de hand van Zahra bij zijn vader verzocht. Hij verklaarde bij de DVZ dat dit in maart 2015 plaatsvond en bij het CGVS in april of mei. Dit maakt geen groot verschil.

De eiser heeft inderdaad een derde keer dit verzoek willen doen maar uiteindelijk niet deed. Hij heeft tussen uiteindelijk enkel twee huwelijksverzoeken gedaan. Zijn verklaringen zijn bijgevolg niet tegenstrijdig met elkaar.

Betreffende de verstoting door zijn familie, bevestigt de eiser zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS. Dit vond plaats enkel in 2017, twee jaren na zijn vertrek.

Bij DVZ, verklaarde hij dat zijn familie 2 à 3 maanden verhuisd zijn. Hij zei daarna dat zijn familie afstand van hem maakte. Het komt niet duidelijk uit het gehoor bij de DVZ dat de bemiddeling en verstoting namen plaats rechtstreeks na de verhuizing. De eiser legde uit dat die chronologisch was na de verhuizing, zonder tijdperiode te geven. Zijn verklaringen zijn bijgevolg per se niet tegenstrijdig.

2.1.3. De tegenstrijdigheden met zijn verklaringen bij de DVZ

Ter ondersteuning van zijn VIB, heeft de eiser talrijke documenten kunnen neerleggen.

Betreffende het arrestatiebevel en het vonnis, stelt de verwerende partij dat de vervolging en beoordeling van de eiser gegrond zijn om het artikel 426 van het Iraakse Strafwetboek. Dit artikel zou nochtans al jaren opgeheven worden.

Zij stelt evenals dat het arrestatiebevel dateert van 25 januari 2015, dat betekent voordat de problemen van de eiser met de familie van Z. ontstonden.

De eiser veronderstelt dat het arrestatiebevel een materiaalfout inhoudt over de datum en dat dit dateert van juli 2015. Een klein fout over een cijfer van een datum is inderdaad altijd mogelijk en niet per se een aanwijzing dat het document niet authentiek is.

Betreffende de verstotingsbrief, vindt de verwerende partij opmerkelijk dat de eiser die kreeg enkel een paar dagen voor het onderhoud, terwijl de eiser wist al lang, namelijk door het feit dat hij al een VIB in Noorland [sic] indiende, dat bewijzen van belang zijn.

Het is juist omdat de eiser wist dat bewijsstukken van belang zijn dat hij contact heeft genomen met zijn broer om een bewijs van de verstoting te krijgen. Die heeft wel tijd genomen, ook rekening houden met huidige sanitaire crisis.

Deze elementen zijn bijgevolg niet afdoend om de authenticiteit van het neergelegde document te verwerpen.

Het middel is gegrond."

Omtrent de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker:

"De tegenpartij meent dat verzoeker ook niet zou aangetoond hebben dat er zwaarwegende gronden zouden bestaan om aan te nemen dat hij een reël risico zou lopen op ernstige schade in Najaf, Zuid-Iraq.

Er wordt niet betwist door het CGVS dat de meeste criteria voor het verlenen van de subsidiaire bescherming vervuld zijn: er is sprake van een gewapend conflict met willekeurig geweld.

Alleen wordt er beschouwd dat het niveau van willekeurig geweld niet hoog genoeg is om te kunnen spreken van een risico op het leven of fysieke integriteit door loutere aanwezigheid in Najaf. Echter moet worden erkend dat het niveau van willekeurig geweld in Najaf bijzonder hoog is.

Het verslag van het CGVS stelt inderdaad dat meer dan 40 personen aan het leven kwamen in de provincie dit laatste jaar. Het is ook spraak van belangrijk aantal incidenten in de provincie Bibik die juist naar Najaf gelegen is.

Daarenboven is de situatie in constante evolutie en het is niet mogelijk voor het CGVS om te voorspellen wat de situatie zal zijn morgen.

Terwijl het CGVS oordeelt dat er willekeurig en gewelddadige incidenten regelmatig plaatsvinden in Najaf, maar dat hun bereik niet van die hoogte is dat artikel 48/4, §2, c) kan worden toegepast is het uiterst onduidelijk op welke criteria het CGVS zich baseert om die grens te trekken.

Gezien het aanwezig willekeurig geweld en de voorspellingen dat dit gaat voortduren en verergeren moet er, in tegenstelling tot wat het CGVS heeft geoordeeld, en overeenkomstig de informatie zowel uit het administratief dossier als uit eenduidige externe bronnen, geconcludeerd worden dat het niveau van willekeurig geweld in Najaf wel van dien aard is dat de loutere aanwezigheid ene reël risico betekent op levensbedreiging.

Verzoeker meent dan ook dat, indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat de vluchtelingenstatus hem niet toegekend zou kunnen worden, hij ten minste aantoon een reël risico te lopen op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/4, §2, c)."

2.2. Bij aanvullende nota van 25 januari 2021 brengt verweerder volgend nieuwe element bij: EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020.

Beoordeling

3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Verzoeker brengt documenten bij teneinde zijn relaas en vrees voor vervolging te staven.

5.1. De speculatie dat het arrestatiebevel een materiële vergissing bevat over de datum kan niet aangenomen worden als dienstig verweer ten aanzien van de motivering die over het bijgebrachte arrestatiebevel én het daaruit voortvloeiend vonnis oordeelt:

“Zowel in het arrestatiebevel alsook in het vonnis, die beiden dateren van 2015, staat aangegeven dat u wordt beschuldigd/veroordeeld omwille van een inbreuk op artikel 426 van de Iraakse strafwet. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt dat dit artikel reeds in 2003 geschrapt werd uit de Iraakse strafwet door de tijdelijke overgangsregering onder leiding van de Amerikanen (Coalition Provisional Authority - CPA) (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u aldus in 2015 op grond van dit artikel zou zijn beschuldigd en ook effectief zijn veroordeeld, houdt geen steek. Kan hier bovendien nog worden aan toegevoegd dat het ook wel opmerkelijk is dat het arrestatiebevel reeds op 25/1/2015 zou zijn uitgevaardigd. Uit de feiten zoals door u uiteengezet, blijkt immers dat u toen helemaal nog geen problemen kende met de familie van Z. én bovendien zou haar familie pas 30 juni 2015 (zie CGVS p. 15) een klacht tegen u hebben ingediend. Deze vaststellingen, in combinatie met het feit dat u enkel een kopie kon voorleggen én het algemeen geweten is dat alle Iraakse documenten makkelijk tegen vervalsing kunnen verkregen worden, maakt dat aan het arrestatiebevel en het vonnis dan ook geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Dat u bovendien probleemloos vanuit Najaf langs verschillende controleposten tot in Bagdad zou hebben kunnen reizen, wijst er voorts nog maar eens op dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas. Immers, indien het effectief zo zou zijn dat reeds op 25 januari 2015 een arrestatiebevel op uw naam zou zijn uitgevaardigd, kan logischerwijs verondersteld worden dat u vooreerst niet het risico zou hebben genomen om langs verschillende controleposten te reizen en/of wel bij één van deze controleposten tegen de lamp zou zijn gelopen.”

De voorstaande motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en wordt bijgetreden door de Raad.

5.2. Het verweer dat verzoeker wist dat bewijsstukken van belang zijn en dat het omwille van de 'sanitaire crisis' enige tijd duurde om via zijn broer het bewijs van verstoting te bekomen, kan niet aangenomen worden als nuttig verweer ter ontkrachting van de motivering die luidt:

"De verstotingsbrief werd evenmin voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas en betreft bovendien weerom louter een kopie waaraan, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Het mag bovendien ten zeerste verbazen dat u dit toch belangrijk document niet eerder voorlegde. Dit document zou immers zijn opgesteld op 9 maart 2017. Tijdens uw gehoor voor het CGVS haalde u aan dat dit document pas drie dagen voor het gehoor ontving en u stuurde dit document één dag voor uw gehoor door naar het CGVS (zie info in groene map). U zou dit voordien niet aan uw broer hebben gevraagd daar u niet wist dat dit een belangrijk stuk was. Pas nadat u via een vriend vernam dat u dit ook beter kon voorleggen zou u uw broer gecontacteerd hebben waarna deze u een foto van de brief bezorgde (zie CGVS p. 16 en 17). Dit is niet aannemelijk. Immers, reeds op de DVZ werd u uitdrukkelijk gewezen op het belang van het voorleggen van stavingstukken. Bovendien doorliep u voorheen reeds een asielprocedure in Noorwegen waar u eveneens werd gevraagd naar documenten ter staving van uw relaas. Dat u aldus slechts een aantal dagen voor uw gehoor op het CGVS, d.d. 29 juli 2020, en dit na een gesprek met een vriend, tot het inzicht zou gekomen zijn dat u best van de verstoting ook een bewijs kon voorleggen, houdt geen steek. Ook de manier waarop uw broer aan deze foto zou geraakt zijn, doet de nodige vragen rijzen. Hij zou twee dagen voor uw gehoor - wat ook al opmerkelijk is aangezien u voordien stelde dat u het document al drie dagen voor uw gehoor ontving (zie supra) - bij de sheikh van de stam, die in het bezit is van de originele verstotingsbrief, zijn langsgesgaan met de vraag om een foto van het document te mogen hebben. Als uitleg zou hij hebben aangegeven dat hij dit nodig had om eventueel toekomstige problemen met de stam Al-Sheblawi te vermijden (zie CGVS p. 17 en 18). Dit houdt geenszins steek. Los van het feit dat uw verklaringen aangaande de verhuis van uw familie naar Al-Hilla en hun uiteindelijke terugkeer naar Najaf op zich al niet geloofwaardig waren, gelet op ongerijmde verklaringen in Noorwegen, het CGVS en bij de DVZ (zie supra), is het ook wel heel opmerkelijk dat uw familie, die in oktober 2017 naar Najaf zou zijn teruggekeerd, dan niet direct een kopie van deze brief zou hebben opgevraagd bij de sheikh om zo het bewijs te hebben dat ze afstand van u namen ingeval van contact met iemand van de Al-Sheblawi-stam. U hierop gewezen stelde u dat uw broer loog en aan de sheikh liet weten dat er een nieuwe familie van Al-Sheblawi-stam in de regio was komen wonen (zie CGVS p. 18). Er kan nochtans verwacht worden dat de sheikh van de stam wel op de hoogte zou zijn van wie wel of niet in de regio komt wonen, minstens dit kan nagaan of zou willen verifiëren gelet op de problemen die er tussen uw familie/stam en de Al-Sheblawi's in het verleden zouden geweest zijn. Dat uw broer dus zomaar, mits een leugen, aan dit bewijsstuk zou zijn geraakt is niet ernstig. Bovendien kan ook hier nogmaals worden benadrukt dat alle documenten in Irak makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden."

De voorstaande motivering vindt steun in het dossier en wordt, aangezien ze niet concreet wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

5.3. De vaststelling dat verzoeker zich, na een eerder afgewezen verzoek om internationale bescherming in Noorwegen, bedient van niet-authentieke documenten doet manifest afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

6. Verzoekers verweer dat er bij de vertaling middels een Arabische tolk in Noorwegen misverstanden zijn ontstaan, kan niet aangenomen worden. Verzoeker ondersteunt deze bewering door geen enkel element.

De loutere bevestiging van zijn verklaringen op het CGVS en het aanvoeren van post-factum verklaringen kan evenmin aanvaard worden als nuttig verweer ten aanzien van de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Te dezen blijkt bijvoorbeeld dat verzoeker in het verzoekschrift betwist dat hij heeft verklaard dat Z. enkel basisschool heeft gedaan terwijl uit het gehoorverslag (cf. p. 7) blijkt dat hij verklaarde: *"Ze ging tot de basisschool en stopte dan"*.

De bestreden beslissing motiveert op basis van de voorhanden zijnde verklaringen in Noorwegen en de Belgische asielinstanties, zoals deze blijken uit de elementen in het dossier, terecht als volgt:

"Zo moet er allereerst worden opgemerkt dat uw verklaringen bij de Belgische asielinstanties op verschillende essentiële punten afwijken van de verklaringen die u aflegde voor de Noorse asielinstanties. U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u medio 2014 een relatie begon met Z..

Ze woonde al langere tijd naast uw ouderlijke woning, maar die dag in 2014 hadden jullie voor de eerste keer contact en kon u haar uw telefoonnummer geven. Die ontmoeting vond plaats op de markt waar zij met haar moeder aan het winkelen was. Echter, in het kader van uw verzoek voor de Noorse asielinstanties beweerde u dat de eerste ontmoeting met Z. plaatsvond toen u haar zag wanneer ze van/naar school ging. U gaf haar uw telefoonnummer en zo ontstond jullie contact en relatie (zie verklaringen Noors asieldossier, toegevoegd aan administratief dossier). Voor het CGVS verklaarde u daarentegen uitdrukkelijk dat Z. enkel de basisschool afmaakte (zie CGVS p. 7), wat impliceert dat zij toch sedert haar 12 jaar niet langer onderwijs zou hebben gevolgd. Opmerkelijk is voorts de vaststelling dat u niet eens op éénduidige manier weet aan te geven of Z. op het moment van jullie ontmoeting en daaropvolgende relatie reeds meerderjarig was. Immers, voor de Noorse asielinstanties verklaarde u dat Z. bijna 18 jaar was (zie verklaringen Noors asieldossier), terwijl u voor het CGVS stelde dat ze 22 à 23 jaar was toen u haar leerde kennen (zie CGVS p. 6 en 9). Waar u verder bij de Noorse asielinstanties aanhaalde dat jullie elkaar meermaals - zo'n 5 à 6 keer - in het geheim konden ontmoeten, dit meestal op de laatste schooldag van de week of als ze een vrije dag had, en dat jullie dan samen naar het park of een plaats die 'liefdesstad' heet gingen (zie verklaringen Noors asieldossier), beweerde u bij het CGVS uitdrukkelijk dat jullie nooit samen konden afspreken. U zag haar enkel af en toe op de markt als ze daar naartoe ging met haar moeder (zie CGVS p. 8). Eens zo opmerkelijk is voorts dat u ook niet eens in staat blijkt op een éénsluitende manier aan te geven hoeveel keer u om Z. haar hand vroeg. Overeenkomstig uw verklaringen voor de Noorse asielinstanties ging u drie keer om haar hand vragen. Deze drie aanvragen zouden hebben plaatsgevonden over een tijdsperiode van drie maanden (zie verklaringen Noors asieldossier), terwijl u voor het CGVS dan weer beweerde 'slechts' twee keer om Z. haar hand te hebben gevraagd. Deze twee aanvragen situeerde u binnen een periode van vier à vijf maanden, i.c. januari 2015 en april/mei 2015 (zie CGVS p. 7, 8 en 21). Ook over het vervolg van gebeurtenissen na het afwijzen van de aanvragen bent u geenszins éénduidig. U zou in juni 2015 met Zahra in Hay Al-Rahme zijn gaan wonen. Daar zouden jullie religieus gehuwd zijn. Echter, waar u bij de Noorse asielinstanties verklaarde dat jullie zich naar het kantoor van de sheikh begaven - een vriend van u bracht jullie met zijn wagen (zie verklaringen Noors asieldossier) - luidde het op het CGVS dan weer dat u een sheikh ging halen in het stadscentrum waarna deze het religieuze huwelijk bij jullie thuis voltrok (zie CGVS p. 5 en 21). Zoals hierboven reeds aangehaald strookten ook uw verklaringen aangaande Z.'s leeftijd op het moment van het huwelijk niet (zie supra). Ook aangaande de naam van de sheikh die het huwelijk zou voltrokken hebben, strookten uw verklaringen niet. In Noorwegen beweerde u dat deze persoon sheikh A.F. R. heette (zie verklaringen Noorse asielinstanties), terwijl diens naam, volgens uw verklaringen voor het CGVS, A. A. was (zie CGVS p. 5). Opmerkelijk is bovendien dat u in Noorwegen beweerde dat u Z. financieel steunde terwijl u voor het CGVS meermaals liet opschrijven dat u uit een arme familie komt, u moest zelfs omwille van de levensomstandigheden na het eerste middelbaar stoppen met school om te gaan werken (zie CGVS p. 4, 8 en 21).

Dat u aangaande uw geliefde, het ontstaan en verloop van jullie relatie dermate afwijkende verklaringen aflegde, is geenszins aannemelijk indien uw relaas de waarheid zou bevatten. Hieruit volgt dat ook aan de gebeurtenissen die zich vervolgens zouden hebben afgespeeld maar weinig geloof kan worden gehecht. Dat u bovendien over deze verdere gebeurtenissen evenmin in staat bleek éénsluitende verklaringen af te leggen, bevestigt dit eens te meer.

Zo beweerde u in Noorwegen dat u, nadat de politie Z. uit de woning in Al Rahme had weggehaald, naar Bagdad vertrok. Daar zou u een maand verbleven hebben (zie verklaringen Noors asieldossiers). Voor het CGVS verklaarde u echter dat u slechts één dag in Bagdad verbleef alvorens verder te reizen (CGVS p. 4 en 19). Nog volgens uw verklaringen in Noorwegen had u tijdens uw verblijf in Bagdad de hele tijd contact met uw broer. Via hem vernam u dan ook reeds vóór uw vertrek uit Irak dat er een vonnis tegen u was uitgesproken (zie verklaringen Noors asieldossiers). Ten aanzien van het CGVS beweerde u dan weer uitdrukkelijk dat u pas in september 2015, zijnde een aantal maanden ná uw vertrek uit Irak, via uw broer werd ingelicht dat u bij verstek was veroordeeld (zie CGVS p. 16). Ten aanzien van de Noorse asielinstanties merkte u verder op dat u, toen u in Bagdad de hele tijd in contact stond met uw broer, te weten kwam dat Z.'s familie bij uw familie thuis was langsgeweest en voor problemen had gezorgd. U haalde nog aan dat ook de politie meermaals was langsgeweest bij u thuis (zie verklaringen Noors asieldossier). Echter, voor het CGVS beweerde u daarentegen dat de familie van Z. pas rond 15 juli 2015 langskwam bij uw familie, zijnde ná uw vertrek uit Irak (zie CGVS p. 13). De herhaaldelijke bezoeken van de politie aan uw ouderlijk huis haalde u op geen enkel moment voor het CGVS aan. Opmerkelijk is voorts dat u in Noorwegen dan weer met geen woord repte over het feit dat uw familie uit veiligheidsoverwegingen in juli 2015 de ouderlijke woning verliet en gedurende ruim 2 jaar in Al-Hilla ging wonen, zoals u voor het CGVS aanhaalde (zie CGVS p. 13). Tot slot blijkt u ook aangaande Z. zelf en haar familie niet in staat duidelijkheid te verschaffen. Zo zou u via uw broer vernomen hebben dat de familie van Z. binnen Najaf verhuisde (zie CGVS p. 13).

Wat er met Z. zelf gebeurd is weet u niet. De ene keer hoort u dat ze gehuwd is met haar neef en de andere keer hoort u dat ze vermoord werd (zie CGVS p. 3). Nochtans verklaarde u in Noorwegen uitdrukkelijk dat het laatste wat u vernam is dat Z. nog steeds bij haar familie is, dat ze gedwongen werd haar neef als echtgenoot te aanvaarden én dat de familie uit de streek verhuisd is. Daar waar u hier stelde dat u via uw broer vernam naar waar ze precies verhuisden, i.c. Al-Meshaib in Najaf (zie CGVS p. 13), stelde u dan weer in Noorwegen dat uw broer geen idee heeft waarheen Z. met haar familie verhuisde.

Naast het geheel van bovenstaande opmerkelijke tegenstrijdigheden blijken ook uw opeenvolgende verklaringen voor de Belgische asielinstanties niet met elkaar in overeenstemming te zijn. Zo verklaarde u ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u tweemaal om Z. haar hand vroeg, i.c. in januari 2015 en in maart 2015 (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Bij het CGVS situeerde u het tweede aanzoek echter in april-mei 2015 (zie CGVS p. 7, 8 en 21). Opmerkelijk is dat u bij de DVZ laat optekenen dat Z. u in mei 2015 vroeg om nogmaals een aanzoek tot haar familie te richten (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Hierover repte u met geen woord bij het CGVS. Nog volgens de DVZ werd uw familie bedreigd waarna ze verhuisden naar Al-Hilla. Na twee à drie maanden zou uw familie de hulp van de sheikh hebben ingeroepen en afstand van u genomen hebben waarna ze konden terugkeren naar huis (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Voor het CGVS stelde u dan weer dat uw familie reeds midden juli 2015 omwille van de familie van Z. de woning verliet en naar Al-Hilla trok. Pas op 9 maart 2017, zijnde één jaar en acht maanden na hun verhuis, zou uw familie u middels een schrijven hebben verstoten en pas in oktober 2017, ruim twee jaar na hun verhuis, zouden ze naar de ouderlijke woning in Najaf zijn teruggekeerd (zie CGVS p. 13).

De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het poneren van een vrees voor vervolging. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt, behoudens een selectieve lezing van de informatie die wordt gehanteerd door verweerder en het verwijzen naar voorspellingen, evenmin een concreet element aan ter weerlegging van de omstandige motivering inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c). De Raad, de aanvullende nota van 25 januari 2021 mede in aanmerking genomen, treedt deze motivering bij.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS